

28.11.2024 BH

Vzdych: „Zver svoju cestu Hospodinovi, dôveruj mu a on sa o všetko postará. Tvojej spravodlivosti dá vyjsť ako svetlu a tvojmu právu ako jasnému poludniu.“ (Ž 37, 5-6)
Amen.

Pieseň: Žalm č. 35: „Vzývam ťa Pane, pri mne buď...“

Modlitba: Milostivý Otče náš skrze Pána Ježiša Krista!

Ďakujem Ti za Tvoju lásku, ktorú denne prežívam. Ďakujeme, že nás nenecháš v osamote s bojmi našich srdc, že nedovolíš priamo zaútočiť satanovmu tímu na náš život, pretože stojíš po našom boku a si pripravený nás aj dnes obklopiť a ochrániť pred akýmkoľvek duchovným zranením.

Vyznávame Ti, že nám často uniká, ako dopadnú udalosti okolo nás. Ale ďakujeme Ti, keď poukazuješ na to, že sa netreba báť, mať vlastnú víziu a plánovanie, pretože veľmi dobre vieš, čo z toho chceš nám darovať. To nás upokojuje aj dnes a vedie nás to pred Teba, aby sme pred Tebou zložili svoje bremená a vyznali Ti svoje hriechy a opomenutia.

Pane náš, Ty vieš, čo mrzačí náš každodenný život. Máš pred sebou to, čo sme dnes dovolili našim očiam vidieť a ušiam počuť. Prosíme Ťa, ochraňuj naše srdcia, aby tam vošlo len to, čo nás živí a posilňuje vo viere.

Ďakujeme, že sa na Teba môžeme vždy spoľahnúť. Na Teba, ktorý pre nás predstavuješ život a pravdu. Na Teba, ktorý sa nás nevzdávaš ani dnes, keď sa na nás pozrieš, ale si pripravený otvoriť cestu Tvojho večného posolstva radosti.

Prosíme Ťa, aby si mocou svojho Svätého Ducha budoval dielo v nás, vďaka ktorému môžeme žiť zo všetkého, čo pre nás vykonal Tvoj jednorodený Syn, náš Pán, keď zostal po celý čas poslušný. Ďakujeme že to, čo Mu prinieslo smrť, je život pre nás. Pre neho vypočuj našu modlitbu a požehnaj naše spoločenstvo. Amen.

Biblický text: Druhá Kniha Samuelova 2. kapitola

Čítam Božie Slovo, ktoré je zapísané v Druhej knihe Samuelovej v celej druhej kapitole nasledovne: „Potom sa Dávid spýtal Hospodina: „Mám ísť do niektorého judského

mesta?“ Hospodin mu odpovedal: „Chod!“ Dávid sa opäť spýtal: „Kam mám ísť?“ Odpoveď znela: „Do Hebronu.“ Dávid ta šiel aj s obidvoma svojimi ženami, s jezreelskou Achinoam a Abigajil, ženou po Nabálovi Karmelskom. Dávid si priviedol i svoju družinu, každého s rodinou. Usadili sa v hebronských mestách. Nato prišli muži z Judska a pomazali tam Dávida za kráľa nad domom Júdu. Dávidovi oznámili, že muži z Jaběš-Gileádu pochovali Šaula. Dávid poslal poslov k mužom z Jaběš-Gileádu s odkazom: „Ste požehnaní od Hospodina, že ste Šaulovi, svojmu pánovi, preukázali láskavosť a pochovali ste ho. Nech vám teraz Hospodin preukáže láskavosť a vernosť. Ja sa vám chcem odvdáčiť za to, že ste to urobili. Vzchopte sa teda a buďte silní! Šaul, váš pán, zomrel. Dom Júdu ma však pomazal za svojho kráľa.“ Abnér, syn Néra, vodca Šaulovho vojska, vzal Šaulovho syna Išbóšeta a odviedol ho do Machanajimu. Ustanovil ho za kráľa nad Gileádom, nad Aššúrcami, nad Jezreelom, nad Efrajimom, nad Benjamínom a nad celým Izraelom. Šaulov syn Išbóšet mal štyridsať rokov, keď sa stal kráľom nad Izraelom a vládol dva roky. Dávida sa pridŕžal iba dom Júdu. Dávid bol kráľom v Hebrone nad domom Júdu spolu sedem rokov a šesť mesiacov. Abnér, syn Néra, sa vypravil so služobníkmi Šaulovho syna Išbóšeta z Machanajimu do Gibeónu. Zároveň odišiel na výpravu i Joáb, syn Ceruje, s Dávidovými služobníkmi a stretli sa pri Gibeónskom rybníku. Jedni sa rozložili na jednej strane rybníka, druhí na opačnej. Abnér navrhol Joábovi: „Nech vstanú mládenci a predvedú nám bojové hry!“ Joáb súhlasil. Tak proti sebe nastúpili v rovnakom počte dvanásti za Benjamína, za Išbóšeta, Šaulovho syna, a dvanásti za Dávidových služobníkov. Každý uchopil svojho protivníka za hlavu a vrazil mu do boka meč. Padli spoločne. To miesto v Gibeóne nazvali Chelkat-Haccurím. V ten deň sa strhol krutý boj, v ktorom Abnér s izraelskými mužmi utrpeli porážku od Dávidových služobníkov. Boli tam traja Cerujini synovia: Joáb, Abišaj a Asael. Asael bol rýchlonohý ako divá gazela. Asael prenasledoval Abnéra a neodbočil pritom ani napravo, ani naľavo. Abnér sa obzrel a spýtal sa: „Si to ty, Asael?“ Ten odvetil: „Veru som.“ Abnér mu povedal: „Uhni napravo alebo naľavo, chyt' niektorého mládenca a vezmi mu zbraň!“ Asael sa však prenasledovania nechcel vzdať. Abnér znova varoval Asaela: „Prestaň ma prenasledovať! Mám ťa zraziť na zem? Ako by som sa potom mohol pozrieť do očí tvojho brata Joába?“ Keď sa nedal odradiť, Abnér mu vrazil opačný koniec kopije do brucha, takže mu kopija vyšla chrbtom von. Asael padol

a na mieste skonal. Tam, kde Asael padol a skonal, sa zastavil každý, kto tadiaľ šiel. Joáb a Abišaj prenasledovali Abnéra ďalej. Pri západe slnka prišli na kopec Amma, ktorý je naproti Gíachu smerom ku Gibeónskej púšti. Benjamínovci sa zoskupili za Abnérom a rozostavili sa na vrchu jedného z pahorkov. Abnér zavolať na Joába: „Musí stále pustošiť meč? Nechápeš, že koniec bude trpký? Kedy konečne rozkážeš ľudu, aby sa vrátil a neprenasledoval svojich bratov?“ Joáb odpovedal: „Akože žije Boh, ak by si sa neozval, môj ľud by bol prenasledoval svojich bratov až do rána.“ Joáb zatrúbil na roh, všetok ľud sa zastavil a prestal prenasledovať Izrael. Ďalej sa nebojovalo. Abnér so svojou družinou pochodoval celú noc cez Arabu, prebrodil sa cez Jordán, prešiel celým Bitrónom a dorazil do Machanajimu. Keď Joáb prestal prenasledovať Abnéra, zhromaždil všetok ľud a zistil, že z Dávidových služobníkov chýba devätnásť mužov a Asael. Dávidovi služobníci však pobili z Benjamínovcov a z Abnérovej skupiny tristošesťdesiat mužov. Asaela previezli do Betlehema a pochovali ho v otcovom hrobe. Joáb so svojimi mužmi pochodoval celú noc a na úsvite bol v Hebrone. ”

Drahé sestry a milí bratia!

Dnes je pred nami dvojité kráľovstvo Dávida a Išbóseta. Po Šaulovej smrti sa veci v mnohých ohľadoch nevyvíjali tak, ako by sme očakávali. Zatiaľ čo človek má nápad aj pre svoj vlastný život, Boh podrobuje svojich vyvolených skúškam takmer každý deň. Veľkí vodcovia Izraela a dokonca aj ľud vedel, že najlepším riešením pre krajinu bude, ak bude za kráľa zvolený Dávid, a ak už bude plniť Božie sľuby, bude teda jediným kráľom vyvoleného ľudu. Ale namiesto národnej jednoty prichádzajú stranícke spory a namiesto mieru prepuknú bratské boje. Je ťažké vzdať sa moci, aj keď poznajú Pánovu vôľu. Koľko zbytočného utrpenia by si uchránil človek, ktorý dnes žije, keby sa nedržel toho, čo je tým druhotným a bol by schopný odovzdať vedúcu úlohu, pretože aj v tomto prípade dvojité kráľovstvo neznamena iba utrpenie, ale aj stratu ľudí.

Boží plán sa však nezmenil a svojich vyvolených privedie k sľubovanému cieľu. Toto je opísané autorom v druhej kapitole Druhej knihy Samuelovej. Dávid sa kedysi pýtal Boha, dostal odpoveď, potom nakoniec odišiel do Hebronu a žil tam až do okupácie Jeruzalema. Dávid sa raz a navždy rozchádza s Filištínmi. Nepozerá sa na to, kto ho prijíma ako kráľa, ale vždy sa drží Božieho zaslúbenia. Hľadá spojencov, zatiaľ čo sa k

nemu pripojí iba Júdov dom, a všetky kmene sa pridávajú k Išbóšetovi. Rozdiel v mocenských vzťahoch je obrovský.

Aké dobré je vidieť, že odmietol akékoľvek spoločenstvo s ľuďmi so zlými úmyslami, aj keď chceli svojou zlou radou napredovať v jeho veci. Dávid hľadal svojich spojencov medzi tými, ktorí konali spravodlivosť. Pravým ľuďom môžu dôverovať tí, ktorí predstavujú skutočnú vec, zatiaľ čo zlí, ak sa kocky obrátia, zradia aj svojich priateľov. Dávid vyzval obyvateľov Jabéš-Gileádu, aby sa odvážne a mužne rozhodli, pretože pri uskutočňovaní Božej veci treba preukázať skutočnú odvahu. O ich odpovedi nie sme informovaní. Ostáva teda otvorená otázka, či sa okamžite pridali k Dávidovi, alebo zostali verní Šaulovmu domu.

Šaulovo spojené kráľovstvo sa rozpadlo na dve časti, v čase, keď by jednota bola veľmi potrebná. Najviac za to mohol Abnér, síce poznal Boží plán. Dávid veľmi dobre poznal svoje vynikajúce schopnosti. Napriek tomu prekročil cesty Božie. Abnérova vernosť Šaulovmu domu je zjavnou neverou Božej vôle. Ľudská dôslednosť nie je vždy cestou. Boží služobník nie je verný sebe ani ľuďom, ale deklarovanej Božej vôli, ktorá vedie život sveta k naplneniu. Týmto spôsobom Boh súdi etapu našich životov, našich činov a nášho spôsobu života. V takýchto prípadoch je dôležité sledovať a rozpoznať správnu cestu; ale práve v prijatí uznávaných sa prejavuje naša vernosť Bohu. Abnérova nesprávne interpretovaná vernosť spôsobila Božiemu ľudu veľa utrpenia.

Obe armády dorazili ku Gibeonskému rybníku. Pôvodne to bola nádrž na skladovanie vody. Na návrh Abnéra bola zorganizovaná bojová hra za účasti 12 - 12 mužov. Po dueloch jednotlivcov alebo skupín nasledoval tuhý boj medzi oboma stranami. Abnérove slová možno preto považovať aj za bojovú výzvu. Zo správy však možno vyvodiť, že ani jedna zo strán nezamýšľala taký rozsiahly bratský boj. Smrtiaci duel je najživším odrazom napätej atmosféry, ktorá sa vyvinula medzi oboma časťami krajiny. To, čo sa začalo ako obyčajná hra, sa nakoniec stalo krvavým bratským bojom. Zodpovednosť teda spočíva predovšetkým na Abnérovi. Nemal sa hrať s ohňom v takej nepriateľskej nálade. Život človeka nie je hra. Prebudenie nebezpečných nálad vedie k tragédiám. Vedúci by mal vždy brať do úvahy dôsledky svojich hovorených slov. Možno tí dvaja náčelníci chceli skutočne len obdivovať statočnosť vojakov. Vojaci však tento boj brali smrteľne vážne. Vzhľadom na neskoršie udalosti si môžeme dokonca

myslieť, že konflikt medzi dvoma hlavnými vodcami, boj o moc, mohol nahráť na obrátkach. Išlo o prvenstvo a nikto sa ho nechcel vzdať. Stalo sa to zjavným krviprelieváním.

Abnérova armáda bola prinútená zutekať z bojiska. Joáb ich prenasledoval a brat Joábov šiel za Abnérom. Až teraz si Abner uvedomil, že išlo o viac. Nechcel zabiť Asaela, pretože sa nechcel stretnúť s Joábom Ale Asael neposlúchol triezve slovo a v skutočnosti narazil na oštep Abnéra. Abnér tiež omeškal vlastnú zodpovednosť. Mal na túto možnosť myslieť skôr. Každý boj je bratská vojna, ale väčšinou si ju uvedomíte, až keď budeme naozaj musieť zabiť brata alebo priateľa. Keď sa „trpký koniec“ stal veľmi zjavným, až vtedy ponúkol Abnér mier. Bohužiaľ dovtedy prešlo veľa dní a straty boli obrovské. Joáb obviňoval Abnéra za to, čo sa stalo. Napriek tomu bol aj on na vine. Aj on by mal myslieť na neslávny koniec. Prijal výzvu a boj nezastavil, ani keď to mohol urobiť bez podozrenia zo zbabelosti, keďže všetko poukazovalo na ich víťazstvo. Necítil zodpovednosť, pretože nevedel odpustiť. Koľko bratrických vojen by sa skončilo, ba dokonca by sa ani nezačalo, keby nebola infikovaná túžba po moci a tento falošný argument by sme nemali po ruke: „Ja som s tým nezačal.“

Koľko pokrvných bratov a súrodencov je v Kristu a pritom na bojisku každý deň so slovami, pohľadom, reakciou zabíja, stráca bratov a sestry vedľa seba. Bitka sa skončila víťazstvom Dávidových mužov, hoci Dávidova ruka v ňom nebola. Nie je to však sila Dávida alebo sila jeho armády, pretože to nie je víťazstvo. Aj v tejto situácii ho Boh priblížil k vlastnému zámeru, ktorý mu prisľúbil.

Biblický text: Prvý list apoštola Pavla Korint'anom 2. kapitola

Čítam Božie Slovo, ktoré je zapísané v Prvom liste apoštola Pavla Korint'anom v druhej kapitole nasledovne: „Aj ja, bratia, keď som prišiel k vám, neprišiel som vám ohlasovať Božie tajomstvo so vznešenosťou slova alebo múdrosti. Rozhodol som sa totiž, že medzi vami nebudem poznať nič iné okrem Ježiša Krista, a to ukrižovaného. Aj ja som bol medzi vami slabý, preniknutý veľkým strachom a chvením; moje slovo a moje hlásanie nespočívalo v presvedčivých slovách múdrosti, ale v dokazovaní Ducha a moci, aby sa vaša viera nezakladala na ľudskej múdrosti, ale na Božej moci. Múdrosť však hovoríme medzi dokonalými, no nie múdrosť tohto veku ani kniežat tohto veku, ktoré hynú, ale

hovoríme v tajomstve skrytú Božiu múdrosť, ktorú Boh pred vekmi vopred určil nám na slávu. Nikto z kniežat tohto veku ju nepoznal; veď keby ju boli poznali, neboli by ukrižovali Pána slávy. Ale ako je napísané: Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo a čo ani do ľudského srdca nevstúpilo, to pripravil Boh tým, čo ho milujú. Nám to však Boh zjavil skrze Ducha, lebo Duch skúma všetko, aj Božie hlbiny. Veď kto z ľudí vie, čo je v človeku, ak nie duch človeka, ktorý je v ňom? Tak ani Božie veci nepozná nikto, len Boží Duch. My sme však neprijali ducha sveta, ale Ducha, ktorý je z Boha, aby sme poznali, čo nám Boh daroval. O tom aj hovoríme, nie však naučenými slovami ľudskej múdrosti, ale tými slovami, ktoré učí Duch; a tak duchovné veci vysvetľujeme duchovne. Telesný človek neprijíma veci Božieho Ducha; sú mu totiž bláznovstvom a nemôže ich poznať, pretože sa posudzujú duchovne. Ale duchovný človek posudzuje všetko, jeho však neposudzuje nik. Veď kto poznal Pánovu myseľ, aby ho poučal? My však máme myseľ Kristovu!“

Drahé sestry a milí bratia!

V pohanskom prostredí vzniklo kresťanské spoločenstvo. V tomto meste sa miešalo mnoho náboženstiev, ideológií, učení a heréz. Apoštol Pavol nielen hovorí o štýle a rétorike svojho kázania, ale odhaľuje aj svoj vnútorný svet, keď hovorí, že je slabý, bojí sa a má strach. Aký bol dôvod tohto všetkého? Korint bol v tom čase považovaný za obrovské mesto a žiť korintským spôsobom znamenalo žiť aj v nemravnosti. Patrónkou mesta bola bohyňa Afrodita, bohyňa lásky a prostitúcia bola súčasťou praktizovania náboženstva. Všetko, čo počul a vedel o meste, ho nezdržalo v jeho službách. On nezdôrazňoval vlastnú slabosť, ale chcel rozbúchať srdce kresťanského posolstva vo svojom okolí a jeho jedinou témou bol Pán Ježiš Kristus. Z toho uvidíme, že Božia múdrosť a Božia moc sa veľmi líšia od tej ľudskej.

Pavol išiel do Korintu s troma odpoveďami v mysli:

1. Bude kázať múdrosť, ktorá nie je ľudská.
2. Počas svojho kázania sa zdrží rečnickeho ovplyvňovania a techniky vedieť ovplyvňovať.
3. On bude hlásať ukrižovaného Krista.

Takto vznikla v meste kresťanská obec zo spoločenstva tých, ktorí uverili, že Ukrižovaný trpel za nich, kvôli nim a namiesto nich, bol vzkriesený a sedí po pravici Boha a odtiaľ sa vráti. Viera Korint'ánov sa teda nezakladala na ľudskej múdrosti, ale na Božej moci, na sile, ktorou medzi nimi apoštol hovoril o Kristovi. Pred očami zboru nebolo zjavné to, aký veľký a dokonalý bol kazateľ Pavol, ale akého mocného Spasiteľa majú v Kristovi. Jednoduchosť kázania evanjelia zostala v základoch, teda v Kristovi.

6-16

Pavol píše o Božej múdrosti. Vždy bol, je a vždy bude rozdiel medzi ľudskou a Božou múdrosťou. Čo by ľudská múdrosť neuhádla, čo by ani nebola schopná vymyslieť, to pripravil Boh. To možno rozpoznať prostredníctvom daru Ducha Svätého vo vzťahu lásky k Bohu.

Boží plán s Ježišovou smrťou je vykúpenie sveta a oslobodenie hriešneho človeka. Evanjelium je však pre neduchovného človeka cudzie, považuje sa za bláznovstvo. Prečo? Pretože to nezapadalo do ľudských predstáv. Mohli prísť zázraky a uzdravenia, ale stačilo, že očakávaný Mesiáš na smrť miloval svojich a všetko bolo inak. Zmysly človeka si ani nevedia predstaviť, čo všetko Boh pripravil pre tých, ktorých On miluje. Niečo, čo je ťažké rozpoznať, môže byť rozpoznané iba niečím, čo je tomu podobné. napr. Svetlo môže rozpoznať len ten, v ktorom svetlo v nejakej forme žije. Ale Duch Boží je úplne iný, takže veci Ducha Svätého môžu poznať len tí, ktorí žijú v Duchu Božom. Duch Svätý pozná hĺbku Boha, Jeho skryté tajomstvá, hĺbku ľudského srdca. Vidí, vie, čo je v našich srdciach, a dokonca vie, čo potrebujeme.

Otec videl tento stratený svet a myslel nielen na jeho vykúpenie, ale poslal svojho Syna, ktorý sa stal človekom a dal svoj život ako výkupné. Toto poslanstvo sa môže dostať až k nášmu srdcu, ak nám ho Boh Duch Svätý oznámi a všetko, čo pre nás Kristus urobil, sa stane osobným. Len Duch Ti môže dať dar viery, drahý brat a milá sestra. Takto nás môže formovať na duchovných ľudí, na ľudí, ktorých vedie Boží Duch. Dokáže vytvoriť spoločenstvo, ktorého viera a jednota nespočíva na ľudskej múdrosti, ale výlučne na Božej moci. Len Ježiš nám môže darovať správne poznanie o Bohu. Amen.

Modlitba: Otče náš v Ježišovi Kristovi!

Ďakujeme Ti za to, že Tvoje Slovo je v našich životoch dvojsečným mečom. Ďakujeme, že nestráca svoju silu a aj dnes dokáže volať životy, otvárať duchovné oči a darovať duchovné uši, aby jej vplyv nezostal bez odozvy. Takto Ťa prosíme, aby si bol vždy prítomný v našich životoch so silou svojho Slova. Vždy formuj naše myšlienky, očisťuj naše srdcia, veď naše kroky a obdaruj nás takou múdrosťou, aby sme sa mohli obrátiť Tvojím smerom a požiadať o Tvoje vedenie a požehnanie pred každým väčším rozhodnutím.

Pane, ďakujem Ti, že každý deň sa mám Komu poďakovať a od Koho prosiť pomoc. Ďakujeme, že nás nikdy nenecháš samých s našimi strachmi a hrôzami, ale tak ako si tam bol s apoštolom Pavlom, môžeme si byť istí, že nám zachraňuješ životy a že už pripravuješ miesta a ľudí, kde dávaš priestor pre svoje Slovo, aby sa evanjelium šírilo a stále viac ľudí spoznalo Krista.

Modlime sa za náš adventný čas. Využi naše čakanie na nášho Pána na upokojenie, hľadanie a prehĺbenie nášho vzťahu s Tebou a ak sa cítime slabí, povedz, že nám stačí Tvoja milosť. Ďakujeme, že skrze Tvoju milosť môžeme aj dnes rásť a silnieť vo viere. Modlime sa tu za bratov a ich rodiny, či už za hranicami krajiny alebo mimo nej. Modlime sa za bratské vzťahy, vzájomnú pozornosť a duchovnú podporu toho druhého. Ďakujeme za operovaných bratov a sestry a zároveň Ti prinášame aj tých, ktorí sa chystajú na lekárske vyšetrenia alebo sa chystajú na operáciu. Všetky naše adventné príležitosti vkladáme do Tvojich rúk a prosíme, aby si prítomnosťou Tvojho Ducha Svätého požehnal náš cirkevný zbor v tom, kde si v strede Ty, Kto si ten istý včera, dnes i naveky. VJ Jeho mene vypočuj našu modlitbu. Amen.

Modlitba Pánova

Požehnanie: „Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo a čo ani do ľudského srdca nevstúpilo, to pripravil Boh tým, čo ho milujú.“ (IK 2,9) Amen.

Záverečná pieseň: Chválospev č. 403: 3-4. verše: „Ty na kríži vyvýšený...“